

monolog alb

de Paul VINICIUS

ultima dată când l-am văzut
era pe un pat
numerotat
al acelu spital.

îi crescuse barba
(în lipsa lui)
întrucât el
n-aş fi putut spune
că mai trăia.

priveam hipnotizat toate acele maşinării conectate
care îl trăiau
în locul lui
nehotărându-mă
cui
să-i vorbesc.

nu i-am putut adresa mai mult de o frază
şi aceea poticnită
confuză
sterilă
precum o uşă care ți se deschide brusc
şi grabnic
ți se închide
în nas

(ca o sclipire fugară
a unei inimi decolorate).

şi numai după ce i-am văzut lacrima
înviindu-i paloarea
am ştiut că m-a auzit
că pricepuse
cine îi vorbea.

şi numai după ce ea
lacrima
ți s-a uscat
am ştiut că ştii că ți-a vorbit deşertul tătarilor
şi dezolarea ta
şi armata ta nedisciplinată şi rebelă
domnule colonel

eu
progenitura ta
tată

din *Nopti la maximum, dimineți voalate* (2014)

<https://poesisinternational.com/poemul-saptamanii-paul-vinicius/>